

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/14/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711213793
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6711213793.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa V. N. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX H., zast. JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, AK ABELOVSKÝ-PETRUŇO, so sídlom Tehelná 189, 960 01 Zvolen, proti odporcovi Slovenská republika - zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava-Staré mesto, IČO: 00 151 866, v konaní o zaplatenie 3 161,61 € s prísl., o odvolaní navrhovateľa a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/162/2011-121 zo dňa 17. 10. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161,61 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku mení tak, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1026,95 €, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo výroku, ktorým okresný súd návrh vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania, rozsudok okresného súdu zrušuje a v uvedenom rozsahu mu vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161,61 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia sumy 3 161,61 € a to podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 17 ods. 2 citovaného zákona.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že mal preukázané, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, oddelenie skráteneho vyšetrovania Zvolen, bolo proti navrhovateľovi dňa 22. 10. 2009 začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie. Proti predmetnému uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť. Okresná prokuratúra Zvolen napadnuté uznesenie v časti vznesenia obvinenia voči navrhovateľovi zrušila konštatujúc, že rozhodnutie povereného príslušníka PZ bolo predčasné, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Okresný súd mal tiež preukázané, že navrhovateľ mal v trestnom konaní splnomocneného zástupcu - obhajcu, ktorý si vyúčtoval za poskytnutú právnu pomoc - obhajobu odmenu vo výške 1 161,61 €. S poukazom na uvedené dospel okresný súd k záveru, že navrhovateľovi vznikla škoda v súvislosti so vznikom trov obhajoby v rámci trestného konania vedeného proti nemu, preto v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 1 161,61 € považoval okresný súd návrh za dôvodný. Pokiaľ

ide o ďalšiu časť uplatneného nároku, ktorú si navrhovateľ uplatnil titulom nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 €, pričom za nemajetkovú ujmu označil kriminalizáciu svojej osoby, zhoršenie zdravotného stavu a predovšetkým citové odcudzenie s manželkou, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že za účelom zistenia uvedených skutočností vypočul svedkov - V. M. (zamestnanca navrhovateľa) a I. U. (brata navrhovateľa). Na základe vykonaného dokazovania potom dospel k záveru, že v konaní nebolo presvedčivo preukázané, že došlo ku zníženiu občianskej cti navrhovateľa, nakoľko výpoveď prvého svedka - zamestnanca navrhovateľa mohla byť do určitej miery ovplyvnená tým, že ide o osobu blízku osobe navrhovateľa, ktorý je zamestnávateľom svedka. Rovnaký názor považoval za opodstatnený aj vo vzťahu k druhému svedkovi, ktorý je bratom navrhovateľa. Na základe uvedeného potom okresný súd návrh v časti uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 €, zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa odvolal tak navrhovateľ ako aj odporca. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti tej časti rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie 2 000 € a tiež do výroku o nepriznaní trov konania. Odvolanie odôvodnil ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP (správne mal navrhovateľ uviesť vzhľadom na uvedený odvolací dôvod písm. h/), t. j. že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že v predmetnom konaní nebolo sporné, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ, oddelenie skráteneho vyšetrovania zo dňa 22. 10. 2009, ČVS: ORP-1692/1-OSV-ZV-2009 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne voči jeho osobe bolo vznesené obvinenie pre prečin „Ublíženia na zdraví“ podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, vykonaný v jednočinnom súbehu s prečinom „Výtržníctva“ podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal navrhovateľ sťažnosť, keďže sa skutku, ktorý mu bol kladený za vinu nedopustil. Na základe podanej sťažnosti prokurátor okresnej prokuratúry uznesením zo dňa 15. 12. 2009, č. k. 3Pv 719/09-6 sťažnosťou napadnuté uznesenie zo dňa 22. 10. 2009, ČVS: ORP-1692/1-OSV-ZV-2009 v časti vznesenia obvinenia proti navrhovateľovi zrušil. Následne poverený policajt konal podľa pokynov dozorujúceho prokurátora, ktorý dňa 22. 02. 2010 vzniesol obvinenie pre vyššie uvedené trestné činy voči celkom inej osobe. Z uvedeného vyplýva, že uznesenie povereného príslušníka PZ je nezákonné a teda aj postup OČTK bol v danom prípade nesprávny, nakoľko trestné stíhanie bolo vedené voči osobe, ktorá žiadny trestný čin nespáchala. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd správne ustálil, že nezákonné rozhodnutie povereného orgánu PZ zakladá v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 31. 12. 2012 právny titul na odškodnenie osoby, ktorej bola nezákonným rozhodnutím spôsobená škoda. Okresnému súdu ale v odvolaní vytkol, že nárok na zaplatenie sumy 2000 € titulom nemajetkovej ujmy nepovažoval za dôvodný. Nesúhlasil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v časti, kde okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal presvedčivo, že došlo k zníženiu jeho občianskej cti. S uvedeným záverom okresného súdu navrhovateľ v odvolaní prejavil nesúhlas a zdôraznil, že podľa jeho názoru v konaní bola dostatočným spôsobom preukázaná opodstatnenosť nároku na zaplatenie sumy 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy. Podľa názoru navrhovateľa okresný súd nebol schopný vziť sa do situácie človeka, ktorý je nezákonne trestne stíhaný. K uvedenému názoru ho viedla argumentácia prvostupňového súdu uvedená v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, podľa ktorej ak bol navrhovateľ presvedčený, že ten kto naňho podal trestné oznámenie klamal, nebol dôvod, aby sa naplnili závažné obavy z výsledku trestného stíhania, nakoľko táto skutočnosť je v trestnom práve dokázateľná. Toto tvrdenie označil navrhovateľ za absurdné, nasvedčujúce tomu, že sa prvostupňový súd neoboznámil s vyšetrovacím spisom Okresného policajného zboru Zvolen č. k. ORP-1692/1-OSV-ZV-2009. V uvedenej súvislosti navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že napriek zásade prezumpcie nevinu väčšina obyvateľov tohto štátu sa touto zásadou neriadi a po vznesení obvinenia automaticky predpokladá, že obvinená osoba nevinná nie je. Je preto podľa navrhovateľa nepochybné, že každé trestné konanie, zvlášť konanie vedené za úmyselný a násilný trestný čin vždy a za každých okolností dehonestuje a diskredituje stíhanú osobu a tak znižuje jej profesionálny kredit, preto je podľa navrhovateľa nesporné, že v prípade vznesenia obvinenia musí štát počítat s tým, že vznesenie obvinenia bude spojené so závažnými osobnostnými následkami na strane stíhanej osoby. Podľa názoru navrhovateľa už samotná existencia nezákonného rozhodnutia voči jeho osobe a následné vedenie nezákonného trestného stíhania postačuje na to, aby bol zo strany štátu odškodnený aj vo sfére nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ sa v odvolaní vyjadril aj k vyhodnoteniu svedeckej výpovede svedka V. M. a I. U., pričom poukázal na lekársku správu I. Z. D. zo dňa 19. 11. 2009 a I. C. S. zo dňa 11. 03. 2008 a 16. 12. 2009. Zdôraznil, že pokiaľ mu súd vytýka, že výpovede svedkov nemožno brať za presvedčivé a to vzhľadom na pomer svedkov k jeho osobe, nakoľko sa jedná o blízke osoby, uvedenú argumentáciu

súdu považuje za nedôvodnú, pretože je logické, že v danom prípade môžu podať svedectvo o okolnostiach prípadu jedine tie osoby, ktoré o tom majú vedomosť, teda jeho rodinní príslušníci a zamestnanci. Zdôraznil, že považuje za nezmyselné neveriť vypočutým svedkom len pre to, že ide o jeho príbuzných či známych. Okrem toho každý svedok je pred svojou výpoveďou poučený o svojich právach a povinnostiach, o význame svedeckej výpovede ako aj o trestných následkoch krivej výpovede. Z obsahu lekárskej správy jednoznačne vyplýva, že v dôsledku nezákonného vznesenia obvinenia sa zdravotný stav navrhovateľa tak po fyzickej ako aj po psychickej stránke podstatne zhoršil. Uviedol, že pokiaľ okresný súd za určitú formu satisfakcie považoval možnosť podania trestného oznámenia zo spáchania trestného činu krivého obvinenia a krivej výpovede na osobu, ktorá uvádzala, že navrhovateľ spáchal trestný čin, tak podľa jeho názoru za určitých okolností môže aj podanie trestného oznámenia v súvislosti so spáchaním trestného činu krivého obvinenia predstavovať určitú formu satisfakcie, avšak iba samotná možnosť podania trestného oznámenia sama o sebe nepredstavuje dostatočnú satisfakciu. Zdôraznil, že zmyslom zákona č. 514/2003 Z. z. je, aby štát niesol absolútnu objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, čo v praxi znamená, že každý zásah do majetkovej alebo aj do nemajetkovej sféry občana spôsobený nesprávnym postupom orgánu verejnej moci musí byť odčinený. Možnosť podať trestné oznámenie rozhodne nepredstavuje formu odčinenia v takom zmysle, ako to mal na mysli zákonodarca pri prijímaní zákona č. 514/2003 Z. z. V opačnom prípade by fyzická osoba, proti ktorej bolo nezákonne vedené trestné stíhanie, musela niesť materiálne dôsledky takéhoto postupu aj keď sa tento postup ukázal nesprávny a trestné konanie bolo zastavené, pretože daná osoba stíhaný skutok nespáchala. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, čím by štát aspoň takýmto spôsobom prispel k zmierneniu vzniknutého stavu. Uviedol, že výšku požadovanej nemajetkovej ujmy považuje za primeranú najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že takto stanovená náhrada bude zároveň významným nástrojom špeciálnej a generálnej prevencie, ktorá má odradzovať rušiteľov chránených osobnostných statkov od protiprávneho konania a zároveň zohľadňuje náhradu nielen za útrapy spôsobené osobe navrhovateľa počas doby nezákonného trestného stíhania na základe nezákonného obvinenia, ale tiež náhradu za nežiadúci dopad nezákonného trestného stíhania na ďalší osobný, rodinný a pracovný život navrhovateľa. Uviedol, že pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal v prvom rade z faktu, že bol obvinený z trestného činu, ktorý patrí medzi trestné činy svojim charakterom najzávažnejšie, nakoľko sa jedná o trestný čin proti životu a zdraviu. V dôsledku trestného stíhania voči jeho osobe musel vyhľadať odbornú lekársku pomoc, nakoľko sa mu podstatne zhoršil psychický a fyzický zdravotný stav a dostal sa do ohrozenia svojho života. Orgány činné v trestnom konaní vyvinuli v danej veci veľmi málo úsilia a práce na to, aby objektívne zistili skutkový stav veci bez dôvodných pochybností. Trestné stíhanie jeho osoby malo difamujúci účinok voči jeho osobe v okruhu jeho rodinných príslušníkov, priateľov, známych, zamestnancov, obchodných partnerov a obyvateľov obce, v ktorej žije. Zdôraznil, že peňažná satisfakcia nemá plniť len funkciu satisfakčnú, ale aj preventívnu a má slúžiť nielen na zmiernenie nemajetkovej ujmy, ale má mať aj odstrašujúci účinok vo vzťahu ku konkrétnym a potenciálnym porušovateľom osobnostných práv. Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 220 OSP zmenil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu v časti o zaplatenie 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy zamietol a vo výroku, ktorým okresný súd nepriznal žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania tak, že odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť mu sumu 2 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy a k povinnosti nahradiť mu trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania, tak ako sú tieto vyčíslené v prílohe odvolania.

Odporca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP a § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP, proti tej časti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6C/162/2011-121 zo dňa 17. 10. 2013, ktorým bola Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR zaviazaná uhradiť navrhovateľovi sumu vo výške 1 161,61 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca okresnému súdu v odvolaní vytkol, že v odôvodnení rozsudku uvádza, že mal za preukázané, že boli realizované úkony právneho zástupcu navrhovateľa v trestnom konaní, v konaní však nebolo preukázané, že tieto boli aj reálne zaplatené navrhovateľom, čo podľa odporcu znamená, že nebol preukázaný vznik škody v podobe skutočného preukázaného zníženia majetku navrhovateľa, nakoľko nebol predložený hodnoverný dôkaz o zaplatení úkonov obhajoby navrhovateľa v trestnom konaní. Odporca v odvolaní ďalej poukázal na ust. § 18 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a v uvedenej súvislosti okresnému súdu vytkol, že sa nezaoberal tým, či realizované úkony obhajoby v celkovej výške 1 161,61 € boli účelne vynaloženými nákladmi na bránenie práva a právom chránených záujmov navrhovateľa. Uviedol, že za účelne vynaložené náklady považuje podanie sťažnosti voči uzneseniu

o vznesení obvinenia, ale všetky úkony po 15. 12. 2009, kedy dozorujúci prokurátor zrušil uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-1692/1-OSV-ZV-2009 označil odporcu za bezpredmetné. Okresný súd však priznal navrhovateľovi aj odmenu za úkony obhajoby navrhovateľa po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia a to konkrétne za poradu s klientom dňa 15. 02. 2010, účasť na konfrontácii dňa 18. 02. 2010 a spísanie žiadosti obvineného o výmaz z karty obvinených. Odporca v odvolaní zdôraznil, že náhrada škody v súvislosti s odmenou obhajcu navrhovateľa za predmetné úkony bola súdom priznaná navrhovateľovi v rozpore s ust. § 18 zák. č. 514/2003 Z. z.. V uvedenej súvislosti odporca okresnému súdu vytkol, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku je nedostatočné, pričom absencia jasného a zrozumiteľného odôvodnenia vedie k neúplnosti, nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a vedie k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces priznaný čl. 64 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1 161,61 € zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietá.

V podaní zo dňa 15. 01. 2014 sa k obsahu odvolania odporcu navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadril a vo vyjadrení uviedol, že argumentáciu odporcu uvedenú v odvolaní považuje za nedôvodnú. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že za účelom preukázania zaplatenia trov obhajoby JUDr. Radkovi Petruňovi predložil navrhovateľ okresnému súdu ako listinný dôkazný prostriedok príjmový pokladničný doklad zo dňa 13. 01. 2011. Uvedený doklad bez pochyb preukazuje, že navrhovateľ JUDr. Radkovi Petruňovi, ktorého poveril svojou obhajobou, za právne služby obhajcu poskytnuté navrhovateľovi v trestnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, zaplatil odplatu vypočítanú podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 1 161,61 €, z čoho je zrejmé, že hodnota majetku odporcu sa znížila o sumu, ktorú zaplatil obhajcovi za poskytnuté právne služby. Pokiaľ ide o hodnovernosť uvedeného príjmového pokladničného dokladu, navrhovateľ uviedol, že príjmový pokladničný doklad je v zmysle zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, účtovným dokladom, obsah ktorého dokazuje skutočnosť v ňom obsiahnuté. Keďže ním predložený príjmový pokladničný doklad obsahuje všetky zákonom o účtovníctve ustanovené náležitosti, t. j. obsahovo je perfektný, niet podľa navrhovateľa rozumného dôvodu pochybovať o hodnovernosti obsahu uvedeného dokladu o zaplatení sumy 1 161,61 € titulom trov obhajoby.

K argumentácii odporcu, že obdobie od vznesenia obvinenia po zrušenie rozhodnutia prokurátorom trvalo cca dva mesiace a za toto obdobie sa uvedená suma 1 161,61 € predstavujúca trovy obhajoby javí odporcovi ako premrštená, navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že uvedený názor odporcu nemá racionálne opodstatnenie. Obhajca, ktorý mu v trestnom konaní poskytol právnu pomoc pri obhajovaní jeho práv a právom chránených záujmov, nepostupoval pri určení výšky odmeny za obhajobu v trestnom konaní svojvoľne, ale v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. výška odmeny za úkony právnej služby nebola zo strany obhajcu daná ľubovôľou či odhadom, ale na základe pevne zákonom stanovených pravidiel výpočtu výšky odmeny. Z uvedeného je podľa názoru navrhovateľa zrejmé, že argument odporcu založený na tvrdení o údajnej premrštenej výške odmeny je neobhájiteľný. Pokiaľ odporca namietal, že počas krátkej doby vznikli trovy právneho zastúpenia v premrštenej výške, uvedené tvrdenie odporcu označil navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu za absurdné, pričom zdôraznil, že je irelevantné počas akej doby trvania trestného konania trovy právneho zastúpenia vznikli, podstatné je, že sa jedná o trovy právneho zastúpenia, ktoré boli vynaložené účelne za riadne vykonané úkony právnej pomoci. V uvedenej súvislosti navrhovateľ zdôraznil, že každý z úkonov právnej pomoci vykonaný advokátom v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, považuje za účelný. Účelnosť úkonov je potrebné posudzovať z hľadiska účelu, ktorý sa uskutočnením toho ktorého úkonu sledoval. Všetky úkony právnej pomoci, ktoré obhajca v trestnom konaní vykonal, slúžili výlučne na bránenie práv a právom chránených záujmov navrhovateľa voči nezákonnému postupu orgánov činných v trestnom konaní ako aj na následné odstránenie nepriaznivého stavu vyvolaného nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní.

Navrhovateľ ďalej vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo svojich ustanoveniach, konkrétne v ust. § 14 upravuje, čo sa rozumie úkonom právnej služby v trestnom konaní. Všetky úkony právnej služby vykonané obhajcom sú úkonmi, za ktoré vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. odmenu priznáva. Okrem toho, po preskúmaní úkonov právnej služby, ktoré obhajca v predmetnom trestnom konaní vykonal, je zrejmé, že všetky vykonané úkony sú úkonmi, ktoré vyhláška MS SR č. 655/2004

Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb predpokladá a za vykonanie ktorých priznáva nárok na odmenu.

V závere vyjadrenia k odvolaniu odporcu navrhovateľ uviedol, že napriek tomu, že sa nestotožňuje s tou časťou odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, v ktorej okresný súd žalobu zamietol, vo všeobecnej rovine považuje odvolaním napadnutý rozsudok ako celok za dostatočne odôvodnený, nakoľko súd dal v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odpovede na všetky v konaní relevantné otázky a adekvátnym spôsobom sa vysporiadal s argumentáciou oboch účastníkov konania. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 OSP rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 17. 10. 2013 sp. zn. 6C/162/2011-121 vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161,61 € potvrdil a vo výroku, ktorým žalobu v časti o zaplatenie 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy zamietol ako aj vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania zmenil podľa § 220 OSP tak, že odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy a k povinnosti nahradiť navrhovateľovi trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania, tak ako budú vyčíslené v prílohe vyjadrenia.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa a odporcu podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161, 61 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa podľa ust. § 220 OSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku; vo výroku, ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a f) OSP zrušil a v uvedenom rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že okresný súd v predmetnej veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 6C/162/2011 -53 zo dňa 19. 01. 2012, tak že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že pokiaľ si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu, tak na priznanie takéhoto nároku neboli splnené predpoklady. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ odvolal. Odvolací súd v odvolacom konaní vedenom na základe odvolania navrhovateľa rozsudok okresného súdu uznesením č. k. 17Co/95/2012-82 zo dňa 09. 04. 2013 podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania s tým, že vyslovil právny záver o tom, že pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ sa v podstate domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu vznikli nezákonným rozhodnutím aj keď takto svoj nárok uplatnený v žalobe navrhovateľ právne nekvalifikoval, tak okresný súd, ktorý nie je viazaný právnou kvalifikáciou uplatneného nároku, mal zo všetkých skutkových okolností popísaných v žalobe a ich vzájomných súvislostí vec riadne prejednať a posúdiť a nie čisto formálne žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, bez toho aby skúmal splnenie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Okresný súd vo veci opätovne rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom č. k. 6C/162/2011-121 zo dňa 17. 10. 2013 tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161,61 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa; v časti o zaplatenie sumy 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy okresný súd návrh navrhovateľa, tak ako bolo vyššie uvedené, zamietol. S predmetným rozhodnutím okresného súdu vyjadril nespokojnosť tak navrhovateľ ako aj odporca, ktorí podali odvolanie, v rámci ktorého namietal každý z nich tú časť odvolaním napadnutého rozsudku, v ktorej neboli úspešní. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku odporcu, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne vec nesprávne právne posúdil, keď zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1161,61 €, ktorej úhradu JUDr. Radkovi Petruňovi (obhajcovi navrhovateľa v trestnom konaní) nemal okresný súd zo strany navrhovateľa preukázanú, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v konaní predložil Príjmový pokladničný doklad zo dňa 13. 01. 2011, z ktorého vyplýva, že v prospech JUDr. Radka Petruňa vyplatil navrhovateľ dňa 13. 01. 2011 sumu 1161,61 €, čo znamená, že odvolacia námietka odporcu o tom, že okresný súd nemal preukázaný jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu - vznik škody, je neopodstatnená. Okrem základu nároku na náhradu škody namietal odporca v odvolaní aj samotnú výšku náhrady, keď okresnému súdu vytkol, že sa nezaoberal tým, či realizované úkony obhajoby v celkovej výške 1 161,61 € boli účelne vynaloženými nákladmi na bránenie práv a právom chránených záujmov navrhovateľa, pričom zdôraznil, že za účelne vynaložené náklady považuje podanie sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Náhradu škody v súvislosti so všetkými ostatnými úkonmi vykonanými obhajcom navrhovateľa v trestnom konaní po 15. 12. 2009, kedy dozorujúci prokurátor zrušil uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:ORP-1692/1-OSV-ZV-2009 označil odporcu v odvolaní za priznanú okresným súdom v rozpore s ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. Konkrétne odporca v odvolaní namietal okresným súdom akceptované trovy obhajoby za

poradu s klientom dňa 15. 02. 2010, účasť na konfrontácii dňa 18. 02. 2010 a spísanie žiadosti o výmaz z karty obvinených. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že z ust. § 18 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie; súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Pokiaľ teda odporca v odvolaní namietal neúčelnosť niektorých (vyššie uvedených) trov konania, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na zákonnú požiadavku náhrady škody v súvislosti s účelne vynaloženými trovami konania možno ustáliť, že odvolacia námietka odporcu týkajúca sa výšky priznanej náhrady škody je čiastočne opodstatnená, pretože pokiaľ sa porada obhajcu navrhovateľa s navrhovateľom ako klientom konala dňa 15. 02. 2010 a k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi došlo toho istého dňa, tak navrhovateľ nemohol mať relevantnú vedomosť o zrušení predmetného uznesenia, pretože túto získal až doručením uznesenia, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe zrušené. Z uvedeného dôvodu nemožno trovy obhajoby uplatnené v súvislosti s poradou klienta dňa 15. 02. 2010 považovať za neúčelne vynaložené. Pokiaľ ale ide o námietky odporcu týkajúce sa trov obhajoby navrhovateľa v súvislosti s účasťou na konfrontácii dňa 18. 02. 2010 a spísaním žiadosti obvineného o výmaz z karty obvinených, tieto odvolacie námietky považoval odvolací súd za opodstatnené, pretože pokiaľ bolo uznesenie o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi vydané dňa 15. 02. 2010 neexistuje žiadny logický dôvod, aby orgány činné v trestnom konaní vykonávali akúkoľvek konfrontáciu dňa 18. 02. 2010 a teda pokiaľ sa jedná o konfrontáciu vykonanú z iniciatívy obhajcu navrhovateľa, uskutočnenú mimo orgánov činných v trestnom konaní, takýto úkon obhajcu navrhovateľa nespĺňa podmienku ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože ust. § 18 citovaného zákona upravuje náhradu škody zahŕňajúcej trovy konania vynaložené v konaní (vedenom v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní) nie v súvislosti s konaním, čo platí aj pre úkon spísanie žiadosti o výmaz z karty obvinených. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 1 161,61 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa podľa ust. § 220 OSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (sumu priznanej náhrady škody znížil o odmenu a režijný paušál za dva úkony obhajoby - účasť na konfrontácii dňa 18. 02. 2010 a spísanie žiadosti o výmaz z karty obvinených), pretože a) dospel k záveru, že odvolacia námietka odporcu týkajúca sa výšky priznanej náhrady škody je čiastočne opodstatnená b) okresný súd bez akéhokoľvek právneho dôvodu zaviazal odporcu uhradiť navrhovateľovi priznanú náhradu škody na účet právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý nie je osobou oprávnenou na prijatie plnenia priznaného súdnym rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ odporca v odvolaní namietal v časti nároku na náhradu škody neúplné a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, tak odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka odporcu je neopodstatnená, pretože v časti uplatneného nároku na náhradu škody je odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, na rozdiel od časti uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu vo výške 2000 € dostatočné, v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP a v tejto časti aj preskúmateľné.

K odvolacej námietke navrhovateľa, ktorý okresnému súdu v odvolaní vytkol, že sa nedostatočným a nepresvedčivým spôsobom vysporiadal s jeho nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd uvádza, že uvedená odvolacia námietka navrhovateľa je opodstatnená. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, kde NS ČR uvádza tri kritériá, ktoré majú univerzálny charakter a teda vo všetkých obdobných prípadoch môžu indikovať rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Ide o kritérium a) povahy trestnej veci, kde sa má na mysli najmä závažnosť trestného činu kladeného osobe poškodeného za vinu v súvislosti s hrozbou trestného postihu a prípadného spoločenského odsúdenia, ktoré sa odzrkadľuje v charaktere verejného záujmu chráneného trestnými predpismi v konkrétnom prípade b) kritérium dĺžky trestného konania, ktoré zohľadňuje po akú dobu trval zásah do osobnostných zložiek jednotlivca v dôsledku proti nemu vedenému trestnému konaniu c) kritérium následkov spôsobených trestným konaním v osobnostnej sfére poškodenej osoby, ktoré umožňuje zohľadnenie individuálnych následkov trestného stíhania v osobnostnej sfére poškodenej osoby, ktoré môžu byť umocnené alebo zmiernené v dôsledku objektívnych skutočností daného prípadu uvedených pod bodom a) a b). V danom prípade okresný súd posúdil nárok na nemajetkovú ujmu, tak ako vyplýva z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, len z hľadiska kritéria uvedeného pod c), teda len z hľadiska následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodenej osoby, ktoré posúdil ako nepreukázané a preto žalobu v tejto časti zamietol. Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky navrhovateľa o tom, že okresný súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho nárokom na zaplatenie sumy 2 000 €

titulom nemajetkovej ujmy, sú opodstatnené, preto rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a f) OSP zrušil a v uvedenom rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Úlohou okresného súdu bude v rámci ďalšieho konania vysporiadať sa s nárokom navrhovateľa na zaplatenie sumy 2 000 € titulom nemajetkovej ujmy z hľadiska kritérií vyššie označených v texte pod písmenom a), b) a c), dôkazy vykonané v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vyhodnotiť v súlade s ust. § 132 OSP (okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia nevysvetlil ako vyhodnotil listinné dôkazy predložené navrhovateľom - lekárske správy vystavené I. Z. D. a MUDr. C. S.) a svoje rozhodnutie v tejto časti uplatneného nároku riadne, v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP odôvodniť. V novom rozhodnutí o veci (v rozsahu zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu), rozhodne okresný súd okrem trov prvostupňového konania v zmysle ust. § 224 ods. 3 OSP aj o trovách odvolacieho konania.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.